

OHEŇ BOŽIEHO SÚDU

LEKCIA: LEV 10,1-7

TEXT: LEV 10,1-2

Milí bratia a milé sestry!

Pri čítaní Knihy Leviticus sa zatiaľ stretávame s rôznymi druhmi obiet – s neľahkou časťou tejto knihy - so spaľovanými, pokrmovými, pozdvihovanými obetami, s obetami za hriech atď. V jednej z nahratých kázni sme si povedali, že napr. pokrmová obeta musí obsahovať múku, olej, kadidlo i soľ a nesmie v nej byť kvas ani med. Každý z týchto súčastí sme pripísali istý symbolický význam: vd'ačnosť, slobodná vôľa, láska, pretváarka, skostnatenosť, nenávisť a podobne.

Pokrmová obeta však nie je jediným druhom obety, ktorú Boží ľud prinášal svojmu Pánovi. Jednou z ďalších bola zápalná obeta príjemnej vône Hospodinovi. Aj táto obeta mala svoj poriadok, ako napokon všetko v Božom chráme. Hospodin si posvätil kňazov, ktorí potom mohli vojsť do Jeho chrámu, a prinášať Mu obety. Po tomto slávnostnom čine kňaz zdvihol ruky a požehnal ľud. Boh oznámil prijatie obety tým, že svoju slávu zjavil všetkým v podobe ohňa, ktorý vyšľahol a strávil obetu. A napokon ľud oslavuje Hospodina. A tu sa ukazuje cieľ niekdajšej i terajšej bohoslužby – v službe ľudom oslavovať Boha. Služiť ľudom tak, aby naša služba priviedla iných k Pánovi. Služiť, aby aj iní videli, že „Nežijem už ja, ale žije vo mne Kristus.“

1. Ako sa to podarilo Áronovi a jeho synom? Ako oni pochopili službu, obetu Pánovi?
2. Ako na túto ich obetu reagoval Hospodin?
3. Čo prikázal ich bratom?

To všetko sú otázky, na ktoré budeme dnes za pomoci Ducha Svätého hľadať a nachádzať odpovede.

1. Ako teda pochopili Áronovi synovia a ako máme my chápať obetu Hospodinovi?

„Áronovi synovia Nádáb a Abihú vzali každý svoju misu na uhľiky, dali do nej oheň, naň položili kadidlo, a obetovali Hospodinovi neposvätný oheň, čo im Hospodin neprikázal.“ Robili teda takmer to, čo mali. Takmer to, čo im prikázal Hospodin. Len nie úplne. Pri každej zápalnej obete musela byť misa, musel byť oheň, uhľiky i kadidlo. To všetko tam Nádáb a Abihú mali. Ale práve tu sa začína ich problém. Oheň, ktorý obetovali Hospodinovi, bol neposvätný. Môžeme sa spýtať: Ako mohol byť neposvätný oheň, ktorý bol obetovaný? Znalci Písma uvažujú a hovoria o dvoch možnostiach: neposvätný mohol byť preto, lebo kadili, zapalovali oheň každý vo svojej mise. Akoby každý za seba. Za seba a podľa seba. Bola to akási hra na vlastnom piesočku. Nezáležalo im na ľude, na jeho hriechoch, ba dokonca ani na vôli Božej. Jediné, čo bolo dôležité, boli oni sami, ich predstavy a ich vôľa. Druhým dôvodom neposvätnosti ohňa mohla byť opäť svojvôľa Áronových synov – na jeho prípravu možno nepoužili tie prímеси, ktoré boli Hospodinovi milé a Ním žiadané pre vonnú obetu. Bratia a sestry! Aký oheň prinášame my Hospodinovi? Aké sú naše obety? Riadia sa našou vôľou alebo sú v súlade s Božou? Sú to iba obety za nás a pre nás (v našich vlastných misách), alebo dokážeme čosi obetovať aj za našich bratov? Podľa Božieho zákona mali Áronovi synovia použiť oheň Boží. Oni však, ako sme čítali, sami zapálili oheň. Nestačilo im, čo im Boh ukázal. Chceli viac. A zabudli, ako aj my často zabúdame, že človek nemôže vždy robiť to, čo by chcel. Ak sa to naučíme, ak sa stotožníme s tým, že nás bude riadiť Boh,

a nebudeme chcieť my riadiť Jeho, budeme uchránení od sklamaní, pukušenia bohorovnosti a pýchy, ktoré sa vždy končí záhubou.

2. Ako zareagoval Hospodin na „obetu“ Áronových synov?

Na obetu tých, ktorí mali spolu s Mojžišom a Áronom významné postavenie v Izraeli, lebo oni videli Božiu slávu na vrchu Sínaj. Veľa získali, ale aj veľa premárnili. Získali Božiu blízkosť, ale premárnili Jeho milosť. Zabudli, že prednosti, požehnanie nie sú zárukou bezstarostného života. Naopak, boli by ich mali podnietiť k väčšiemu úsiliu, k práci. A preto Boh použil ich príklad pre ľud, aby Izraelitov naučil, že k Nemu sa možno priblížiť len s úctou a bázňou, ako to On sám prikázal. Úňho polovičatá poslušnosť nezaväži, lebo ani Jeho láska, milosť, odpustenie, ani obeť Jeho Syna neboli polovičaté. Boli úplné a správne.

Aj my si musíme uvedomiť, že služba Jemu je svätá, že sa nesmie stať dielom ľudských výmyslov a prianí. Musíme si uvedomiť, že svojvoľnou oslavou Hospodina vydávame o Ňom vlastne falošné svedectvo. Ak nie, oheň slávy sa zmení na oheň súdu. Oheň, ktorým zvyčajne Hospodin prijímal obeť, teraz strávil obetujúcich. Zomreli zbraňou, ktorou sa previnili. Neposvätný, cudzí oheň je potrestaný ohňom Božieho súdu. „Preto vyšľahol oheň spreď Hospodina a strávil ich, takže zomreli pred Hospodinom.“

Povedali by sme si: „Krutý trest. Prečo im Hospodin nedal šancu?“ To, samozrejme, nevieme. Poznáme však Božiu reakciu. „Voči tým, ktorí sú mi blízki, ukážem sa svätým a oslávim sa pred všetkým ľudom.“ Blízkosť k Bohu, služba u Neho teda zaväzuje aj nás. Aby sme sa usilovali žiť podľa Jeho zákona. Ináč sa oslávi aj v našom živote trestom. Lebo Bohu sa nepáči falošný súcit s hriešnikmi, ktorí ospravedľňujú svoj hriech práve tým, že im sa nič nemôže stať, lebo sú Jeho služobníkmi.

3. Aký pocit mohol mať Áron a jeho dvaja synovia, keď videli oheň Božieho súdu, ktorý spustošil ich synov, bratov?

Iste nie príjemný. O Áronovi čítame, že mlčal. Možno si uvedomil, že svojich synov nevedol správnou cestou, možno ho natoľko premohol smútok či hnev voči Bohu, že ho nevedel pretaviť do slov. Aj pre jeho rodinu má však Hospodin ďalšie nariadenia. „Nechávajte si vlasy na hlave neošetrené a neroztrhávajte si šaty, aby ste nezomreli a neprišiel hnev Hospodinov na celý zbor.“ Áron ani jeho synovia nesmú prejaviť smútok nad smrťou svojich blížnych a blízkych. Nesmú trúchliť, lebo ich úlohou je svedčiť o Božej spravodlivosti aj o veku, kde nebude kvílenia ani smrti.

Opäť jeden starozákonný príbeh, ktorý nám má čo povedať. Príbeh, z ktorého sa môžeme naučiť, že slúžiť Bohu sa dá iba podľa Jeho Zákona. Že obetovať môžeme iba v súlade s Jeho vôľou – nie vo vlastných misách s vlastným ohňom. Ak to neprijmeme, Hospodin aj na nás zošle oheň súdu a trestu, lebo On je spravodlivý. Amen.

Písané kázne - 2021, Mgr. Erika Domonkošová